

Sygn. akt V KK 360/08

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 13 stycznia 2009 r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu 13 stycznia 2009 r.

sprawy **C. A.**

skazanego z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej obrońcą skazanego

od wyroku Sadu Okręgowego w S. z dnia 28 maja 2008r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 14 kwietnia 2008 r. sygn. akt IV K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego przez Sąd Okręgowy, gdy w istocie skierowana jest ona

przeciwko sposobowi procedowania przed Sądem I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie od wyroków sądów odwoławczych.

Zauważyć należy również, iż zarzuty podniesione w kasacji nie były podnoszone w skardze apelacyjnej – tam obrońca ograniczył się do kwestionowania wysokości wymiaru kary (choć zarzut sformułował jako podnoszący popełnienie błędu w ustaleniach faktycznych, to w istocie ograniczał się w nim do kwestii związanych z wymiarem kary). Tymczasem podnoszone obecnie uchybienia wprost dotyczą zasadniczych kwestii związanych ze sposobem procedowania przed Sądem I – instancji, a więc jako takie, w sytuacji, gdy brak jest podstaw do przyjęcia, że związane są z zaistnieniem którejś z przesłanek z art. 439 k.p.k., nie mogą być skutecznie podnoszone na etapie postępowania kasacyjnego. Brak jest natomiast zarzutów wskazujących na to, by któryś z podnoszonych przez obronę zarzutów nie został rozpoznany, lub że nie podano czym kierował się Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok – art. 433 § 2 k.p.k. lub 457 § 3 k.p.k.

Wszystkie wskazane w kasacji zarzuty, jak już wskazywano, wprost dotyczą decyzji procesowych podjętych przez Sąd I – instancji. Co więcej, przypomnieć należy skarżącemu, że skazany przyznał się do popełnienia zarzuconego mu czynu i złożył na rozprawie przed Sądem Rejonowym wyjaśnienia zgodne z ustaleniami przedstawionymi w akcie oskarżenia. To właśnie było powodem odczytania zeznań świadka A. G. w trybie art. 392§1 k.p.k. Szczególnie zaś podkreślić należy, że tak jak wymaga tego wskazany przepis, żadna ze stron nie sprzeciwiła się temu odczytaniu (k. 42). Tym bardziej zdziwienie może zatem budzić podniesienie w kasacji zarzutu naruszenia art. 391 k.p.k. skoro ten przepis w ogóle nie miał zastosowania do omawianej sytuacji procesowej i nie on stanowił podstawę odczytania zeznań

świadka. Podobnie nie można mówić w tej sytuacji o naruszeniu art. 366§1 k.p.k.

Dodatkowo zauważyć należy, że naruszenie art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedynie jedną z zasad generalnych rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu.

Przypomnieć należy też, że art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości obrony i skazanego co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.

Powyższe powody skutkowały uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.